

RES PUBLICA

0. čísla 1993

První soukromý týdeník
se samizdatovou tradicí

47. Q. MANES, DON QUIJOTE, původní dřevoryt

"QUIJOT",
krycí jméno
agenta

Česká galerie, Řada I.
Nákladem Vydavatelstva »Društvevní práce v Praze

Tiskla »Grafias v Praze

17

StB s evidenčním číslem 75, uvedený ve III. díle N.N. na str.181 je shodné se jménem a datem narození jednoho člena redakční rady "Res publica". Do vyjasnění případu nebude jeho jméno nadále figurovat v tiráži "Res publica". Je jisté zásadní chybou vydavatele, že si tuto informaci nezjistil již nejméně před půl rokem. Na základě této informace se mi přece jen jeví jeho dosti časté příspěvky v poněkud jiném světle. Původně jsem si zakládal na tom, že uveřejním všechny články profesionálního novináře a to i ty, které byly jinde odmítnuty, jakožto důkaz opravdové svobody tisku. Rád uveřejním značně "J.V." veškerou obranu. V.H.

37. Q. MANES, DON QUIJOTE, původní dřevoryt

Není žádným tajemstvím, že patřím od začátku k lidem, kteří mají výhrady ke zveřejnění telefonních seznamů spolupracovníků StB. Zveřejnění formou v níž jsem do jednoho pytle nestrkáni nejenom ti, kteří nikdy nikoho neudali a figurují tam jen proto, že poněkud více vyčnívali nad průměrnou nezajímavou masu, ale i ti, kteří podlehlí nátlaku StB v ohrožení života při mnohaletém věznění v nelidských podmínkách. Jsem přesvědčen, že jsou tam i ti, kteří se vědomě postavili nelítostné mašinérii a nezlomeni byli tam ze msty za evidování. Je absurdní se domnívat, že vykazovatelská činnost StB je bez bázně a hany tak precizní za jakou je pověstí vydávána. Říkám rovnou nechtěl bych být po zkušenostech sametové revoluce v kůži všech těch disidentů v Severní Koreji, na Kubě, v Číně a co já vím kde všude ještě nás čeká uveřejnění spolupracovníků a t.zv. "spolupracovníků". Za zveřejnění těch prvních jsem všemi deseti. Za zveřejnění být jen jednoho z těch druhých se nepřestanu stydět. V.H.

U v n i t ř ě í s l o :

1. Václav J. V o s t ř e z: Otevřený dopis výkonnému řediteli Nadace záchrany kulturních památek.
2. Jan V l a d i s l a v: Soukromý slovník represe a rezistence. Národní politika
3. Přihláška do Strany Moravského venkova.
4. Originál Česko-Slovenské Dohody z Pittsburgu r.1918.
5. Ing.Oldřich Tihelka: Bilakův nekrolog za A.Dubčekem.

Předpokl.cena: 1,- Kč MČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1973 - 1975

o b n o v e n o 1987 ročník 10 čí 17

Vydává: Vladimír Hajný Red. Marta Zemanová
ČSA 34, 787 01 Šumperk reda:Julius A. Verga

Uzávěrka: 5.4.93

Václav J. Vostřez, 18 Centre Court,
Hamilton, Ontario, L8K 4R9, Canada.
Tel.: (416) 547-6219.

Hamilton, 14. dubna 1993.

pan Ing. Tomáš K L E P E K, výkonný ředitel
Našace záchrany kulturních památek,
Ministerstvo kultury ČR - odbor památkové péče,
Valdštejnské nám. 4,
118 11 PRAHA 1, Czech Republic, Europe.

Vážený pane řediteli!

Potvrzuji Vám příjem listu z 29.3.1993, kterým oznamujete zřízení Našace záchrany kulturních památek, při ministerstvu kultury Č.R. Také, že ku konci dubna vyšlete zástupce (na dobu od května do října 1993) k navázání styků v U.S.A. a v Kanadě a k zajištění možné krajané podpory.

Ačkoliv akce záchrany kulturních památek je potřebná a velice ušlechtilá, musím Vám oznámit, že v současné době lze těžko očekávat pomoc od zdejší krajané a exulantské veřejnosti. Převážná většina je nespokojená s vývojem ve Vlasti, kde je při návštěvách krajanů jednáno s nimi jako s cizinci (dvojí ceny v hotelích a pod.). Nemohou volit, poradci presidenta jsou vybíráni stranicky, zabraný majetek není dosud vrácen, nabízené rady a zkušenosti života ve svobodném světě jsou vesměs přehlíženy atd. Největší zklamání však zapříčinili právě památkáři, při kladení překážek pro obnovení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze ...

Navrhuji proto, aby vyslání vašeho zástupce do U.S.A. a Kanady bylo odloženo, v naději, že brzy nastane náprava a tím i možnost příznivějšího výsledku celé akce.

S pozdravy

J. Vostřez

Václav Jiří Vostřez, předseda
Čs. sdružení Čechů, Slováků a
Podkarpatských Rusínů v Kanadě.

ДРАГАН РУМЕНЧИЋ

NO ZA

Soukromý slovník represe a rezistence

Jan Vladislav

Přicházím se svým soukromým slovníkem represe a rezistence. Je to hrst hesel, která byste marně hledali v encyklopediích, i když na ně člověk neustále naráží v té či oné podobě při čtení novin a knih, při poslouchání rozhlasu, při sledování televize a především při zamýšlení nad tím, co se děje u nás i jinde.

Písmeno N, heslo *Normální a nenormální*:

Pro mnoho intelektuálů na západě bylo „normální“, že byli členy nebo souputníky komunistické strany, a to i po moskevských procesech a po válce, kdy se už o zločinecké povaze stalinismu nedalo pochybovat. Dnes svůj omyl v různých autobiografiích přiznávají, ale přesto opakují: byl to prý normální a přirozený vývoj. Do Francie přijel nedávno na návštěvu gruzinský filmař Sergej Paradžanov. Splnilo se mu, o čem snil v koncentračním táboře, kam byl poslán roku 1974. Na kresbě, kterou se mu odtud podařilo roku 1977 propašovat, se ovšem zobrazil pod Eiffelovou věží jako pouhý metař. Dnes se pod ní prochází — zásluhou perestrojky, jak zdůrazňuje — jako uznávaný umělec. Bylo-li pro západní vzdělance „normální“ spolupracovat s místní odrůdou stalinismu a tím podporovat stalinismus sovětský, pro mnoho sovětských a východoevropských vědců, umělců, spisovatelů byl a pořád je „normální“ spíš pravý opak: výhrady, nesouhlas, odpor — a v důsledku toho šikanování, vydírání, pronásledování, případně věznění nebo exil. Kdo tím neprošel? Není tento rozdíl v pojmání normálnosti zarážející? A uvědomují si ho lidé na Západě, když halasně vítají takové umělce, jako je Paradžanov a tolik jiných před ním i po něm? Připomněl jsem to před časem francouzské spisovatelce a někdejší aktivistice komunistické strany Francie Dominique Desantiové, která prošla podobným vývojem. Napsala o tom ostatně knihu s výmluvným názvem *Stalinisté* — rozumě: *Francouzští stalinisté*. Když jsem jí řekl, že jsem její knihu přečetl s velkou pozorností a že mi potvrdila, co jsem si myslel spolu s mnoha jinými, že totiž západní intelektuálové v padesátých a šedesátých letech svými projevy a postoji často podráždili nohy svým nekonformním kolegům ve střední a východní Evropě, byla dost zaražena. Nakonec však připustila, že tomu tak bylo a že si je toho vědoma. Jen si nejsem jist, jestli je toto pozdní poznání dost účinné, aby chránilo před dalšími podobnými omyly.

Písmeno P, heslo *Pád posledních rozdílů*:

Postupně padají i poslední rozdíly, které se tolik zdůrazňovaly mezi nacistickým a stalinistickým represivním systémem. Jeden z nich měl být v tom, že stalinistická represe byla prý ryze účelová a neosobní; proto prý postrádala sadistické rysy, tak příznačné pro nacismus. V této souvislosti stojí za opakování, co vyprávěl jeden z těch, kteří se vrátili, i když s podloměným zdravím a bílými vlasy, z pověstného tábora v Kolymě: „V padesátých letech jsem cosi vyřizoval na ministerstvu sociálních věcí v Minsku. V vstupní dvoraně jsem se ocitl tváří v tvář elegantně oblečené ženě. Řekla mi: Dávejte, Ivaně. Když jsem ten hlas uslyšel, div jsem nepadl do mdlob. Byla to Bajkova, předválečná vyšetřovatelka, ta, co mě mučila. Učiněná sadistka. Vyšetřovala vždycky jen muže. Museli se na její příkaz svléct a tancovat k písničce, kterou si sami broukali. Ona je pak miláila karabáčem přes genitálie. Byla v extazi.“ Muž, který to vyprávěl, se jmenuje Ivan Troťimovič. Jeho svědectví uveřejnil běloruský časopis *Literatura a umění*, vycházející v Minsku. A to je jen díl z hrůz, které časopis uvádí: od vožení vězňů do Kolymy v dobytčích vagoncích, ve kterých polovina lidí zmrzla cestou, věznění vyšetřovaných v kobkách plných vody, ze které vyčnívala jako jediné útočiště rakev, takže lidé šileli, hromadně popravy v ohradě z ostatních drátů uprostřed lesa, kde mrtvé hned ve vrstvách pochovávali, atd.

Je jen jediný rozdíl mezi nacistickými a stalinistickými zvěrstvy — ten, že na ta nacistická se přišlo dřív a najednou. Od té doby si svět zvykl, a dostává-li pravdu postupně, pomalu, po lžících, polyká ji bez velkého pokřiku.

Písmeno P, heslo *Paliči knih*:

Siamským dvojčetem vynálezu knihy je vynález cenzury; a dějiny knihy jsou zároveň dějinami jejich pálení. To začalo — nezávisle na sobě — už ve staré Číně a ve starém Mexiku. Ale do paměti moderního člověka se vrylo především pálení knih v nacistickém Německu. Když padla Třetí říše, zdálo se, že to znamená i konec upalování knih. Ale nebyla to pravda, a na to se zapomíná. Myšlenka pálení knih ožila hned po válce znovu, a to na místě, kde byl to člověk nejmiň čekal. Pařížský časopis *Action* začal 24. května 1946 uveřejňovat anketu na téma *Je třeba spálit Franze Kafku?* Byla to věru překvapivá otázka, ale ještě překvapivější byly odpovědi, ve kterých se řada francouzských intelektuálů vyslovila proti Kafkovi. Nejhorlivější v tom byli ovšem mladí komunističtí redaktori časopisu, kteří se řídili „proletářskou“ linií a posuzovali všechna díla loktem třídního hlediska a zájmů proletariátu, pochopitelně proletariátu, který byl výplodem jejich fantazie. Jak to později přiznal jeden z nich, byli to ždanovovci, dřív než vůbec Ždanova četli. Anketu uzavřel 26. července 1946 jakýsi Daniel Biégel, který právě z tohoto „proletářského hlediska“ prohlásil, že „je třeba Kafku spálit a že ho možná bude třeba páliť ještě dost dlouho.“

Písmeno P, heslo *Pravý vzdělanec*:

Nedávno mluvil v jednom televizním pořadu přední francouzský esejista a polemik, znalec Rimbauda a čínské literatury René Etiemble. Vyslovil se také o roli vzdělanců v dnešním světě. Citoval přítom svého celoživotního učitele Konfucie: podle něho pravým vzdělancem je ten, kdo neváhá, když se vladař mylí, vzít svoji rakev, předstoupit s ní před panov-

níka a říct mu: Pane, ty se mylíš. Vladař dá ovšem opovážlivci srazit hlavu, ale to skutečně vzdělance nezastraší. Po prvním nastoupí druhý, po druhém třetí, po třetím čtvrtý: každý vezme bez váhání svou rakev, předstoupí před panovníka a řekne mu svoje, ačkoli ví, že přijde o hlavu. Když vladař uslyší tutéž neohroženou větu popáté, přece jenom se zamyslí, zda se snad nemýlí. A vzdělance propustí.

Etiemble mluvil i o svých omylech. Na otázku, jaké omyly to byly, připomněl především svou účast na I. sjezdu sovětských spisovatelů roku 1934 v Moskvě a svůj podpis na dokumentu, který z ní vzešel. Etiemble nebyl ovšem sám, sjezdu se zúčastnila celá řada západních spisovatelů, ale tak otevřeně jako on se o věci vyslovil málokdo. A zvláště velkou hanbu pocituje Etiemble, kdykoli vzpomene, jak je během toho sjezdu hostili, zatímco nedaleko od Moskvy, na Ukrajině, hynuly milióny lidí během kolektivizace hladem.

K jeho omylům patřil i jeho maoinismus: byl ovšem Maovým stoupencem v třicátých letech, tedy v dobách, kdy se o Maovi v Evropě skoro nevědělo. A změnil názor, jakmile se Mao dostal k moci: pro Etiemble to byl tyran a šilenec. „Každá absolutní moc,“ připomněl, „vede k šílenství.“

Písmeno P, heslo *Přepisování dějin*: Podle všeho byl objev knihy provázen všude také objevem nejrychlejšího způsobu cenzury — pálení knih. Dalším logickým objevem pak bylo nahrazování spálených knih novými, přepisováním knih a přepisováním dějin. Přišli na to i Aztékové, a nepotřebovali k tomu vzor z Evropy nebo staré Číny. Podle legend ležela jejich původní vlast „na ostrově v jednom jezeře na severozápadu Mexika, ale to je zřejmě pozdější smyšlenka, podobně jako mnoho dalších tvrzení ústního podání o minulosti Tenočtitlanu. Tato smyšlená tradice znamená totiž začátek aztécké propagandy, která se rozrostla po roce 1430, kdy dal vladař Ickoatl všechny knihy spálit a pak znovu napsat, čímž zahájil opravdové „předělávání dějin.“ Ickoatl vládl v letech 1418-1472; jeho vynález se osvědčil.

Písmeno P, heslo *Pracující a nepracující*:

Právo a neprávo, pracující a nepracující. V buletinu sévreské socialistické strany čtu rozhořčený sloupek o tom, že si pařížští lékárníci dovolili stávkovat a manifestovat. Něco takového je podle titulku článku „urážka pracujících“.

Příšery, jednou vyvolané, už nikdy nezalezou, a čekají v koutech, aby přiskočily. I ve Francii je pro demagogy na levici svět rozdělen na ty, co pracují, a ty, co ne; vyhovuje to nejen jejich šestákové černobílé představě světa, ale i komplexům a pudům mas, na které se obracejí. A co je skutečná práce, o tom rozhodují taky jen oni. Nakonec podle nich pracuje jedině ten, kdo chodí v zamaštěných montérkách do fabriky. To ostatní žádná práce není — ani sedláci vlastně nepracují, natož učitelé, doktoři, lékárníci. Jejich padesátihodinové či delší pracovní týdny, noční služby a především vysoká osobní zodpovědnost nejsou žádný argument:

vodaj *Le Monde* citoval 3. března 1989 tamější oficiální deník *Pravda*, který neváhal napsat sám o sobě, že se, „jak je dobře známo, vždycky vyslovoval proti jakémukoli monopolu pravdy.“

Člověk se opravdu musí štipnout, jak píše francouzský korespondent, aby se přesvědčil, že se mu to nezdá. A zvláště děláji to přece jen pro sebe, pro peníze. A protest neplatí — ani když vlada o nich rozhodne bez jakékoli předběžné porady pouhým administrativním nařízením. Čím se pak liší myšlení autora tobo sloupku v sévreském socialistickém buletinu od myšlení redaktorů pražského

„Z v o n“
č. 7-8/90

Všem slušným občanům v naší republice

STRANA MORAVSKÉHO VENKOVA

Na venkově žije mnoho zručných a pracovitých lidí, odborně kvalifikovaných příslušníků zemědělské a venkovské inteligence, ale i ostatních občanů z měst, kteří jsou niterně spjati s venkovem. Je proto nezbytné sjednotit naše síly, neboť venkov potřebuje svoji politickou reprezentaci, která bude spolupůsobit při tvorbě zákonů a spolupodílet se na státní správě. V současné době vidíme, jak citelně takováto reprezentace chybí. Státní správa je věcí politikou a pokud nebude mít venkov v zákonodárných a správních orgánech dostatečné zastoupení, nebude moci rozhodovat sám o sobě.

Zemědělským družstvům, která vznikla na základě dobrovolnosti, soukromým rolníkům a nově vznikajícím a. s. bývalých státních statků, poskytovat výrazné daňové úlevy a tím nadále spoluvytvářet nová pracovní místa obyvatelům venkova. Chránit zemědělství dotacemi, ochrannými cly a v předstihu garantovat výkupní ceny. Jestliže se vláda bude chovat macešsky k venkovu a ztrácet úctu k zemědělské půdě, taková vláda je špatná a není hodna stát v čele státu. Připomínáme, že venkov nikdy v těžkých dobách našeho státu nezklamal, protože lidé věří, že pracují s půdou, která tvoří náš stát a národ.

Nelze souhlasit s tím, aby veškerý dopad současného systému politiky a hospodářství šel na úkor obyčejných lidí a venkova.

Usilujeme o prosazení promyšlené sociální a finanční politiky státního rozpočtu:

- a) Mladým lidem vhodnými půjčkami (nikoliv těžkým břemenem na celý život) napomáhat při výstavbě bytů a rodinných domků;
- b) Upevňovat sociální jistoty důchodců, zdravotně postižených a invalidů;
- c) Nemůžeme souhlasit s tím, aby stále více nákladů na školství měli nést rodiče dětí. Přidáme-li k tomu zhoršující se ekonomickou situaci sociálně slabších rodin, vzdělání by se stalo výsadou jen těch bohatých.

Hájíme občany pohraničních oblastí celého našeho státu. Vláda bude nucena, byť dočasně, preferovat tato území a zabránit jejich vyliďňování. Bojujeme za to, aby lidé měli práci a takovou životní úroveň, jaká bude v ostatních částech našeho státu. Lidé přišli do těchto oblastí s nadšením a vírou v lepší svůj život a přes velké obtíže zde zůstali, vytvořili si zde svůj nový domov, domov pro své děti a vnuky. Bylo by tedy nevděčné a odsuzující tyto statisíce ponechat svému osudu. Vláda České republiky musí zaujmout striktní odmítavé stanovisko, proti vzneseným nárokům odsunutých Němců.

Naše strana má jasný program, konkrétní řešení bez prutahů, nabízíme přátelství a dobré sousedské vztahy. Proto je v zájmu všech, jímž jde o venkov a venkovská města, aby nás podporovali. Přátelé, vážení občané, vstupte do naší **STRANY MORAVSKÉHO VENKOVA**, ústředí Šumperk, Rooseveltova 16, 787 01 Šumperk.

PŘIHLÁŠKA DO STRANY MORAVSKÉHO VENKOVA

Jméno: stav:

Příjmení: datum narození:

Povolání: rodné číslo:

Vzdělání:

Bydliště: PSČ:

Datum: podpis:

Bilakův nekrolok za Alexandrem Dubčekem

ING. OLDŘICH TIHELKA

K velkému počtu soustrastných souhlasů k úmrtí Alexandra Dubčeka zaujme jeden, který by neměl zůstat nepovšimnut. Přinesla ho Tisková agentura Slovenské republiky jen pár hodin po Dubčkově skonu.

Vasil Bilak, hrobař tzv. pražského jara z roku 1968, k němuž a Alexander Dubček vždy hrdě ulásl, si takto zavzpomínal na svého soudruha, jehož tak bídně zradil. Cituji: "Dubček se výrazně

l do novodobých československých dějin a získal si i mezi úrodnou kredit".

"Je me v době, kdy žít závidím a Bilak vyslovil politování, že se Dubček nedožil vyhlášení svobodného Slovenského štátu

ochlubil se dosud zřejmě utajovanou skutečností, že s Dubčekem ve sporadickém

u i v letech, kdy bývalý první tajemník ÚV KSČ byl nežádoucí.

o je opravdu udivující tvrzení, neboť je naopak známo a dokázáno, že post pražskojarní normalizátoři, k jejich vůdčím postavám Bilak patřil, Dubčeka na 20 let nejen politicky odstavili, ale nechali ho také hlídat policajny.

Existuje ostatně dokument, který Bilaka usvědčuje z jeho dnešních trapné krokodýlích slzi nad zesnulým. Je to jeho projev na plénu ÚV KSČ v září 68, což bylo první zasedání tohoto vrcholného stranického orgánu po vpádu vojsk. Tedy té invaze spřátelených armád, které Bilak k návštěvě po-

zval, i když dnes popírá pravost podpisu tohoto dokumentu.

V září 1968 hovořil Bilak o Alexandru Dubčekovi, tehdy ještě v jeho přítomnosti takto (cituji v nezkrácené, do češtiny přeložené verze jeho projevu): "Nechť je mi dovoleno připomenout direktivu, která byla vypracována reakční emigrací na Západě už před deseti lety, kde se zdůrazňuje, že je třeba rozvíjet frakční činnost, rozkládat stát a stranu ve vnitřku, nutit stranu k ústupku, od nejistoty k slabosti, nutit na takovou cestu, na které je, jak oni říkají, jak očekávají, jejich svoboda. Či je málo faktů, soudruhu Dubčeku, které potvrzují, že se u nás pracovalo podle této direktivy?"

A o něco dál další fečnická otázka Bilakova, která mluví za celé knižky (cituji): "Jaký strach měl první tajemník ÚV KSČ Alexander Dubček z toho, že tu bude pár sovětských vojáků?" (rozuměj u nás v Československu). A Bilak pokračuje: "Vzpomínám si, soudruhu Dubčeku, jak jsi říkal po rozhovoru se soudruhem Brežněvem ve vagóně v Čierné: Velkou věc jsem odvrátil, soudruzi, velikánskou věc. Jaká to byla věc, kterou jsi odvrátil? Po "Brašlavě" soudruh Mlynář vystoupil v předsednictvu tak hrubě proti bratrským stranám. Že by to muselo urazit leckterého buržoázního politika. Tvrdil, že mezinárodní komunistické hnutí a socialismus vůbec, musí být v takové krizi, protože v

čele tohoto hnutí stojí takoví sklerotici a takoví nemožní lidé. A nejmenoval všechny, kteří byli v Bratislavě, pravda mimo naše. A náš první tajemník Alexander Dubček k tomu neřekl ani slovo."

Následovala další výtky od soudruha Bilaka soudruhu Dubčekovi, jak že se to zachoval první tajemník ÚV KSČ v ranních hodinách 21. srpna 1968 (cituji):

"Zbabele ses vzdal funkce s tím, že s Rusy, se Sověty dělat nebudeš, i kdyby z tebe temerý řezali. V zemi jsi vyvolal rozvrat. Strana, státní orgány jsou rozloženy, nikdo neví co kdy přijde, kdy bude dán signál k vraždění komunistů. A podle soudruha Dubčeka, Smrkovského a dalších, Komunistická strana Sovětského svazu a sovětská lidé, se měli klidně dívat, jak je ohrožován socialismus v ČSSR, zda jsi věs svým třídám bratřím na pomoc?" (A tady záznam z pléna ÚV KSČ, ze září 1968, v závorce uvádí "potlesk"). Takto povzbuzen Bilak cituje souhlasně jiného normalizátora, soudruha Nového (cituji): "Dubčekismus se stal mezinárodní formou oportunistu, maloměstských představ o socialismu a proto mu maloměstští domá a na Západě tleskali."

A Bilak se pak přímo obrací na svého bývalého stranického šéfa (cituji): "Vždyť, soudruhu Dubčeku, několikrát jsme se tě ptali, jak to, že nechápeš, že ses stal symbolem těch nejreaktějších živlů, antisocialistických sil? Tvoje tragédie, soudruhu Dubčeku a nakonec i naše je v tom, že ty jsi ztrařil soudnost, sjel jsi na ošidnou slávu, na slávu nejenom od lidí, ale také na tu, kterou ti zorganizovali i naši, vysloveně nepřátelé."

Bylo by možné citovat dál z projevu Vasila Bilaka, ze září 1968, ale jistě to už bohatě stačí. A bez komentáře.

"Přijímáme americké zásady..., zásady o osvobozeném lidstvu, o skutečné rovnosti národů a vládách, odvozujících všecku svou spravedlivou moc ze souhlasu ovládaných."

Tomáš G. Masaryk,
Washingtonská deklarace,
říjen 1918

28. říjen 1918 - 28. říjen 1992

Bata

Stoupcům Antikomunistické Aliance

(Od dopisovatele Jaroslava Malška)

Červnové volby potvrdily, že komunismus mrtvý není a že jeho cyničtí zastánci nám zřejmě připravují povícero krušných chvil.

Nejde už o zachování společného státu, ale o zachování možnosti demokratického vývoje alespoň v Čechách. Společný stát s národně socialistickým Slovenskem, to by byla trvale nastražená past na demokracii v českých zemích. Co nejrychlejší odtržení od Slovenska bude asi výhledově i tou neúčinnější pomocí demokratům na Slovensku.

Pro současné zvlášť rizikové období vám Rada AA dává ke

zvážení:

1.) Buďte v kontaktu s nejbližší pobočkou Konfederace politických vězňů, s nejbližší Občanskou komisí a s důvěruhodnými předáky nelevicových politických stran. Nabídněte jim svou pomoc pro případ mimořádných událostí, informujte je o případné aktivizaci protidemokratických seskupení, jako byly Lidové Milice a StB, o zlovestných jevech v armádě, policii a pod. O zvlášť závažných jevech informujte i Radu AA, a to na některém z následujících telefonů:

J. Mesický - 02 53 49 62, A. Béhounek - 260 872 (do 17. hod.) 324 366 (domů). K. Kraus - 536 020, 538 906, M. Pok - 265 741, Čepelík - 531 021.

2.) To, že pro seskupení pod KAN v červnových volbách hlaso-

vani jen tři lidé ze sta, je zjištěn skličující, zároveň však i alarmující. Nerezignujte!!!

3.) Nesmívejte se s ignorováním spravedlnosti vůči hodně provinilým. Smířovali byste se tím se životem v duševní špíně a s pokračováním morální degenerace.

4.) Úsilí o vypoklonkování hodně provinilých z významných míst nechápejte ani v nejmenším jako mstu, ale jako nutnou podmínku pro návrat kuráže a elánu poctivým lidem, jako svou povinnost vůči přítomnosti i budoucnosti.

5.) Dokumentujte, pranýřujte a dožadujte se nápravy u špatností starších i čerstvých, a to bez ohledu na to, jestli se jich dopouští komunisté nebo nekomunisté.

Rada AA

Česko-Slovenská Dohoda, uzavřená v Pittsburghu, Pa., dne 30. mája, 1918. "Představitelia slovenských a českých organizací v Spoj. Státoch, Slovenskej Ligy, Českého Národného Sdružení a Svätu Českých Katolíkov,

porokovali za prítomnosti predsedu Česko-Sloven-
skej Národ. Rady, prof. Masaryka, o česko-slovenskej otázke a o našich
posuvádných programových prejavoch a usniesli sa nasledovne:

"Schvalujeme politický program usilujúci sa o Spojenie
Čechov a Slovákov v samostatnom štáte i Českých Zemi a Slovenska.

"Slovensko bude mať svoju vlastnú administratívu, svoj
súd a svoje súdy.

"Slovenčina bude úradným jazykom v škole, v úrade a v
verejnom živote vôbec.

"Česko-slovenský štát bude republikou, jeho Konštitúcia
bude demokratická.

"Organizácia spolupráce Čechov a Slovákov vo Spoj.
Státoch bude podľa potreby a meniacej sa situácie, pri spoločnom
dorozumení, prehĺbená a upravená.

"Podrobné ustanovenia o zariadení česko-slovenského
štátu ponechávajú za oslobodeným Čechom a Slovákom a ich
právoplatným predstaviteľom."

Albert Mamatey
Jan Jurek
Matěj Vondrák
Michael Kozák
Jan Kubiš
Jan Kubiš
Jan Kubiš
Jan Kubiš
Jan Kubiš
Jan Kubiš
Jan Kubiš

V. J. Masaryk
Karel Pazderna
Josef Šafařík
Josef Šafařík
Josef Šafařík
Josef Šafařík
Josef Šafařík
Josef Šafařík
Josef Šafařík
Josef Šafařík

Pittsburská dohoda, podepsaná 30. května 1918 prominentními Slováci a Čechy, potvrdila podporu emigrantů pro vytvoření společného nezávislého česko-Slovenského státu 28. října 1918.

MODLITBA SAMETOVÁ

Illasy
z Moravy
a Slezska

V bláznivé, Svatý Václave
v bláznivé žijem době,
zoufalý lid Tvůj, světce náš,
zas se obrací k Tobě.

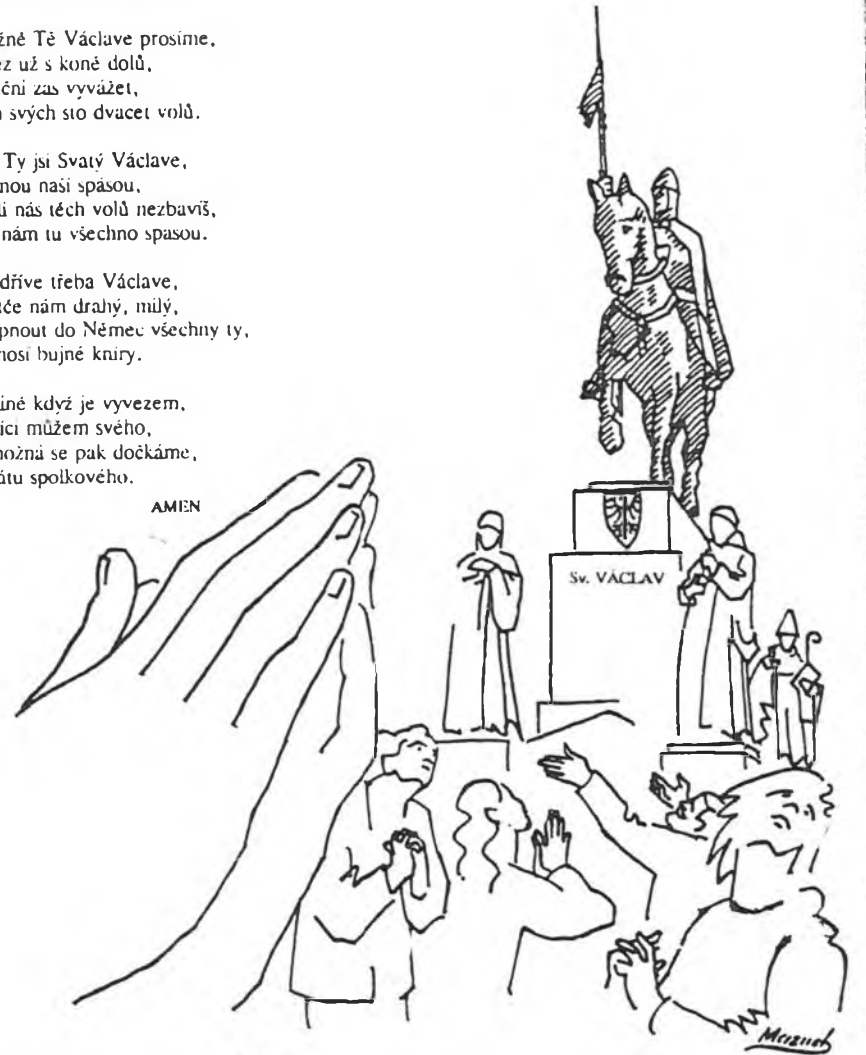
Snažně Tě Václave prosíme,
polez už s koně dolů,
a začni zas vyvážet,
těch svých sto dvacet volů.

Jen Ty jsi Svatý Václave,
jedinou naši spásou,
jestli nás těch volů nezbavíš,
tak nám tu všechno spásou.

Nejdříve třeba Václave,
světce nám drahý, milý,
šounout do Němec všechny ty,
co nosí bujně kniry.

Jedině když je vyvezem,
dosici můžem svého,
a možná se pak dočkáme,
i státu spolkového.

AMEN

Mozuch